

bine și rău, dintre aparențe și esențe, atît în registrul dramatic cit și în cel liric. În aceste momente, ea, dealtfel, pe întreg parcursul spectacolului, regizoarea s-a sprijinit pe contribuția scenografică a tinerei Simă Enikő: pe decorul stilizat cu rafinament și cu eleganță, pe păpușile frumoase și precis

individualizate, minuite, cu talent și cu aplicație, de către Liviu Flora, Alexandrina Hribiuc, Liviu Steciuc, Gheorghe Cucu, Margareta Moraru, Ion Mar, Ermioni Cucu și Mariana Costea.

V. D.

Oaspeți de peste hotare

Ansamblul de păpuși

„Riksteatret“

din Oslo

Pe Calea Victoriei, pe mica scenă a Teatrului „Tändärică“, am văzut, recent, un spectacol al trupei „Riksteatret“ din capitala Norvegiei.

Înfîntat abia de un an și ceva, tînărul ansamblu al păpușarilor din Oslo a întreprins, în România, primul său turneu. De ce tocmai în România? Explicația e simplă: de România și de numele a patru artiști păpușari români se leagă începuturile acestei echipe. Pentru a da viață unui teatru de păpuși care să desfete sufletul și mințile copiilor și adulților din îndepărtatul nord scandinav, directorul Gudrun Waadeland s-a hotărît să apeleze la sprijinul unor păpușari cu faimă internațională. Au fost aleși Margareta Niculescu, Ella Conovici, Brîndușa Silvestru și Costel Popovici. Împreună cu un grup de tineri păpușari norvegieni, animați de Mona Wiig, păpușarii români au purces la realizarea primului spectacol: La apusul soarelui, la răsăritul lunii de Claude Morand. Simplu și expresiv, acest prim pas al trupei „Riksteatret“ poartă pecetea talentului comun celor două grupe de artiști, sudate printr-un exemplar spirit de cooperare și de colaborare artistică. Regizată

de Margareta Niculescu, montarea se distinge prin fantezie și rigoare, prin exuberanță și măsură, prin prospețime și fior poetic.

Țesută pe motive ale basmului nordic, povestea lui Claude Morand (versiunea norvegiană, de Svein Selvig) e populată de eroi din lumea albă a ghețurilor, de urși polari năzdrăvani, de reni „care poartă în coarnele lor înțelepciunea“, de morse blinde și balene prietenoase, de troluri ai mărilor și de troluri ai podurilor, precum și de câteva personaje comune poveștilor de pe toate meleagurile (vulpi, ciori, berbeci).

Vrăjii de Trolul mărilor, un tînăr paznic de far e prefăcut în urs alb. Datorită devotamentului și dragostei unei fete, curajului ei de a înfrunta răul, vraja se destramă: trolii furioși sînt învinși. Pe tărîmul zăpezilor, înșeninat, se instaurează iubirea și pacea, bucuria și liniștea.

Ca și micii spectatori norvegieni, micii spectatori ai Bucureștiului au urmărit, cu sufletul la gură, peripecile și grelele încercări cărora le este supusă eroina, pînă ce ajunge să-l elibereze din „împărăția apusului de soare și a răsăritului de lună“ pe

micul ei prieten. Mesajul prieteniei și al căldurii omenești, al solidarității (fetița e ajutată de toate animalele, de întreaga natură, de Vintul de sud și de Tufișul fermecat), a fost receptat cu ușurință, pentru că în spectacol au fost utilizate cu talent, cu măiestrie, convingător, mijloacele specifice. Spectacolul are, așa cum am spus, o regie inspirată și limpede. El are, apoi, păpuși foarte frumoase, expresive. Ella Conovici, cu spiritul său inventiv, a imprimat tuturor personajelor-păpuși personalitate și farmec, caracterizându-le precis și sugestiv. Mai puțin inspirat, decorul s-a dovedit, totuși, util și funcțional. Reprezentația se bucură și de o bună interpretare. Tinerii interpreți-minutori Marianne Edvardsen, Stein Grønli, Christine Stoesen și Knut Alfsen au demonstrat, cînd „la vedere“, cînd „după paravan“, că și-au însușit, de la Brîndușa Silvestru și Costel Popovici, tainele acestei dificile profesii, că pot, sub spoturile reflectoarelor, să ofere viață din viața lor și suflet din sufletul lor fascinantele alcătuiuri din lemn și material plastic, din sîrme și pînză colorată.

Reprezentăția a cîștigat adeziunea unanimă, manifestată zgomotos, prin entuziasme bătăi din palme, pentru că interpretul Per Tofte, în ipostaza de Mesteacăn-povestitor, om împodobit cu frunze și cu ramuri, a rostit, savuros, în dulcele nostru grai românesc, fragmente din povestea lui Claude Morand.

Valeria Ducea